

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a **dr. Pohárnok Barbara Ügyvédi Iroda** (1136 Budapest, Tátra utca 24. IV/1., ügyintéző: dr. Pohárnok Barbara ügyvéd) által képviselt **Al-Tayyar Abdelhakim Alaa** felperesnek a **dr. Ördög István menekültügyi igazgató** által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen menekültügyi határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság az alperes 2010. október 25-én kelt 106-2-12915/18/2010-M. számú határozatát megváltoztatva a felperest menekültként elismeri.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 30.000. (Harmincezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A felperes az Európai Unióba való megérkezése előtt a libanoni Nahr El-Bared táborban élt palesztin menekültként. A menekültügyi eljárásban tartott személyes meghallgatásán előadta, hogy képtelen tovább élni egy olyan táborban, ahol mindennaposak a fegyveres összetűzések, bombázások, lövöldözések. Az ügyfél kiemelte, hogy a háborús helyzet miatt pszichés problémái adódtak, amelynek oka az is, hogy a fegyveres szervezetek arra akarták kényszeríteni, hogy harcoljon, jóllehet irtózik a fegyverektől. A kérelmező utalt arra, hogy rendkívüli módon megviselték a bántalmazások, a fizikai kényszer, nyolc barátját a táborban már elvesztette, jómaga is megsérült, amikor egy kislányon keresztül hatoló lövedék a lábába fúródott. A felperes előadta, hogy a Nahr El-Bared táborban lakásuk is megsemmisült, egész családja ezt követően egy garázsban lakott. 2007-ben súlyos konfliktus tört ki abban a táborban, ahol lakott, a harcok kitörését követően még több mint két hónapot éltek a Nahr El-Bared táborban. A kérelmezőnek és testvérének mentőautóval kellett elhagynia a tábort, figyelemmel arra, hogy a felperes megsebesült, míg öccse életveszélyes sérüléseket szenvedett. Az ügyfél állítása szerint semmilyen segélyben nem részesültek, neki mint palesztin menekültnek tilos volt dolgoznia is Libanonban. A felperes úgy vélte, hogy a másik menekülttáborban sem lett volna biztonságban, mert az egymással harcoló fegyveres szervezetek mindenütt jelen vannak. Nem lehet tudni, ha valaki kilép az utcára, hogy élve vagy holtan tér vissza. A 2007-es konfliktust követően a Beddawi nevű táborban élt a felperes és családja, itt azonban az Aljabha Alsaabijje Alkijada Alaama nevű csoport

fenyegette meg halálosan, mert nem akarták kifizetni az ügyfél szerelési munkálatait.

Az alperes **2010. október 25-én kelt 106-2-12915/18/2010-M. számú határozatával** az elismerés iránti kérelmet mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította, megállapította, hogy a visszaküldés tilalma nem áll fenn.

A hatóság a kérelmező személyazonosságát, illetőleg libanoni palesztin származását a becsatolt okiratok alapján igazoltnak fogadta el. Döntése 7. oldalán megállapította, hogy a külföldi a libanoni Nahr El-Bared menekülttáborból származó, UNWRA által regisztrált palesztin származású személy.

A rendelkezésre álló országinformációk részletes ismertetését követően a hatóság rögzítette, hogy a Nahr El-Bared menekülttáborban 2007-ben történt harci események a táborban lakó palesztinok életében gyökeres változásokat eredményeztek. A tábor 99 %-a elpusztult, több tízezer palesztin menekülni kényszerült, többségük a közeli Beddawi menekülttáborba. A Nahr El-Bared menekülttábor újjáépítése még mindig nem valósult meg, ezáltal az onnan elmenekült és az oda visszatérni kívánó palesztinok a Libanon más menekülttáboraiban élő palesztinokkal összehasonlítva még kiszolgáltatottabb helyzetben vannak. A palesztinok Libanonban az élet minden területén hátrányos megkülönböztetésnek vannak kitéve a libanoni állampolgárokkal szemben. A diszkriminatív szabályozás azonban az összes libanoni palesztinra kiterjed, nem kizárólag a kérelmező személyére. Mindezek miatt a menekültügyi szerv álláspontja szerint az elismerését kérő személye nem volt kitéve a Genfi Egyezményben foglalt menekülési okok szerinti üldöztetésnek, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: **Met.**) 6. § (1) bekezdése alapján menekültkénti elismerése nem indokolt. A közigazgatási szerv szerint az oltalmazottkénti elismerésnek a Met. 61. §-a alapján azért nincs helye, mert a felperes nem valószínűsítette, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné. Figyelemmel azonban arra, hogy a korábbiakban ismertetett országinformáció szerint a libanoni palesztinok, különösen a Nahr El-Baredből származó menekültek egzisztenciális, szociális, emberi jogi, valamint közbiztonsági helyzete aggasztó, „*a humanitárius és méltányossági szempontokat a legmesszebbmenőkig tekintetbe véve*” a hatóság megállapította, hogy a Met. 45. § (1) bekezdése szerinti tilalmi ok fennáll.

A felperes keresetében elsődlegesen indítványozta a határozat megváltoztatásával menekültkénti, másodlagosan oltalmazottkénti elismerését, harmadlagosan a visszaküldés tilalma fennállásának megállapítását, perköltség megítélése mellett.

Az ügyfél megítélése szerint a hatóság a Genfi Egyezmény 1. cikk D. pontjának alkalmazhatóságával kapcsolatban tévesen foglalt állást. Az 1. cikk D. pont ugyanis nem egy önálló jogcím a menekültkénti elismerésre, hanem csak kiterjeszti az 1. cikk A. pont személyi hatályát az UNWRA által védett vagy védelemre jogosult, de nem az UNWRA működési területén tartózkodó személyekre. Téves az a hatósági álláspont, mely szerint az 1. cikk D. pontjának hatálya alá eső személyek is csak akkor lennének jogosultak a menekültkénti elismerésre, ha az 1. cikk A. pontja szerint menekültnek minősülnek. A Genfi Egyezmény 1. cikk D. pontjának alkalmazhatóságához és értelmezéséhez a felperes megítélése szerint hangsúlyosan figyelembe kell venni az ENSZ Menekültügyi

Főbiztosságának az e cikk alkalmazásáról 2009. októberében kiadott állásfoglalását (a továbbiakban: **ENSZ Állásfoglalás**). Az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága leszögezte, hogy bár az 1.cikk D. pont első bekezdése kizáró klauzulának minősül, ez nem jelenti azt, hogy a palesztin menekültek bizonyos csoportjai soha ne élvezhetnék a Genfi Egyezmény által biztosított védelmet. Az 1. cikk D. pont második bekezdése ugyanis egy „*inkluzív klauzula*”, amely biztosítja, hogy azok a menekültek, akik esetében bármilyen okból megszűnt az UNWRA által addig biztosított védelem és támogatás, ipso facto jogosulttá váljanak a Genfi Egyezmény által biztosított védelemre. Az állásfoglalás 6.) ponthoz fűzött 9. számú lábjegyzete szerint az UNWRA általi regisztráció ténye bizonyíthatja, hogy az adott személy az 1951. évi Egyezmény 1. cikk D. pontjának hatálya alá tartozik. Az ENSZ Állásfoglalás C. fejezete kimondja, ha az érintett személy az UNWRA működési területén kívül tartózkodik, akkor ez a személy az 1. cikk D. pont (1) bekezdésének értelmében más szervtől vagy ügynökségtől jelenleg védelemben, illetve támogatásban nem részesül, következésképp az ilyen védelem, illetve támogatás megszűnt. Az ilyen személyt ipso facto megilletik az 1951. évi Egyezmény által biztosított előnyök, feltéve természetesen, hogy az 1. cikk C., E., és F. pontjai nem alkalmazhatók.

A felperes hivatkozott továbbá az Európai Unió Bíróságának C-31/09. számú ügyben (Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, a továbbiakban: **Bolbol-ügy**) hozott ítéletére, melynek 52. pontja szintén leszögezte, hogy az UNWRA-nál való regisztráció az UNWRA segítségével tényleges igénybevételének elegendő bizonyítéka.

Az ügyfél kiemelte, hogy az ENSZ Állásfoglalás 2.2. pontja is megerősíti, hogy ha az adott személy az UNWRA működési területét elhagyja, majd kívülről újból visszatér oda, az azt jelenti, hogy az adott személy az 1. cikk D. pont első és második bekezdése között mozog oda-vissza, függetlenül attól, hogy milyen indokból hagyta el az UNWRA működési területét.

A felperes megítélése szerint „*az Egyezmény által biztosított előnyök*” fogalmat akként kell értelmezni, hogy az 1. cikk D. pont második bekezdésének hatálya alá eső kérelmezőt az általános szabályok szerinti vizsgálat nélkül, automatikusan, mérlegelés nélkül menekültként kell elismerni, függetlenül attól, hogy az illető az 1. cikk A.1. pontja szerint menekültnek minősül-e. Ezt erősíti meg az ENSZ Állásfoglalás 2.3. pontjában írt okfejtés is.

A jogi képviselő utalt arra, hogy az alperesi határozat tényként rögzítette, hogy az ügyfél az 1. cikk D. pont személyi hatálya alá tartozik, így jogszabálysértő módon járt el azzal, hogy az 1. cikk D. pontjában foglalt feltételek fennállása ellenére a kérelmet a Genfi Egyezmény 1. cikk A.2. pontja alapján bírálta el.

A per folyamán a palesztin menekülteket érintő újabb releváns ítéletet hozott az Európai Unió Bírósága C-364/11. szám alatt (Mostafa Abed El Karem El Kott, Chadi Amin A Radi, Hazem Kamel Ismail v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, a továbbiakban: **El Kott-ügy**), ezért a felperes kiegészítette jogi érveit.

Az El Kott-ügy személyes biztonságra vonatkozó okfejtéseivel összefüggésben a jogi képviselő utalt arra, hogy ügyfele és családtagjai személyes biztonsága, élete és testi épsége veszélyben volt a Nahr El-Bared menekülttáborban a fegyveres milíciák között dúló harcok, bombázások miatt, valamint a táborban jelenlévő szélsőséges iszlám csoportok részéről. A felperes beszámolt arról, hogy életük folyamatos veszélyben volt, lakásuk megsemmisült a harcok során, ő és testvére megsebesült a táborban kitört lövöldözéskor. Az ügyfél által említett sérülésből eredő külsérelmi nyomot rögzíti a Cordelia Alapítvány pszichiáter

szakorvosa által 2011. május 5-én készített szakorvosi vélemény is. Mindezekon túl a felperes konkrétan megnevezte a veszélyt megjelenítő szélsőséges fegyveres csoportokat, előadta, hogy erőszakkal és fenyegetéssel a fegyveres harcokban való részvételre akarták kényszeríteni. Az egyéni körülmények vizsgálatakor fontos tényező a külföldi egészségi, pszichés állapota, melyet még Libanonban diagnosztizáltak, és amelyet csak tetézett a menekülés során, Ukrajnában átélt súlyos bántalmazás is. A felperes tehát megfelel az El-Kott ügyben hozott ítéletben foglalt azon feltételnek, hogy származási helyét irányításán kívül és akaratán független okokból volt kénytelen elhagyni. Maga az alperes mondta ki határozatában, hogy a visszaküldés nem lehetséges, azaz a külföldi nem küldhető vissza az UNWRA működési területére. A felperes maga is beszámolt arról, hogy az UNWRA lényegében képtelen volt a biztonságot, az életfeltételeket és az egészségügyi ellátásokhoz való hozzáférést biztosítani.

Az alperes érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását indítványozta.

A hatóság változatlan megítélése szerint a kérelmezővel történtek nem merítik ki az üldöztetés fogalmát, melyet a Met. 60. §-a definiál. A Beddawi menekülttábort az ügyfél megélhetési problémák miatt hagyta el, nem tudott a Genfi Egyezményben foglalt okhoz kapcsolódó személyes üldöztetést valószínűsíteni, ezért menekültkénti elismerésének nincs helye. A külföldivel történtek a palesztin menekülttáborokban mindennaposnak tekinthetők, köszönhetően a törékeny biztonsági helyzetnek. A felperes helyzete semmiben sem különbözik a menekülttáborokban élő más személyekétől, az ottani általános biztonsági helyzetet figyelembe véve az ügyfél nem valószínűsítette, hogy visszatérése esetén kínzásnak, kegyetlen, embertelen bánásmódnak lenne kitéve. A Met. 61. § c) pontja szerinti kiegészítő védelem sem biztosítható, mert bár a releváns országinformációk szerint tapasztalhatók fegyveres összecsapások különböző palesztin csoportok között, de ezek a konfliktusok nem érik el azt a szintet, hogy belső fegyveres konfliktusként lehessen definiálni azokat. A biztonsági helyzet nem olyan mértékben aggasztó, hogy a polgári személyek élete vagy testi épsége pusztán az ott tartózkodásuk miatt tényleges veszélynek lenne kitéve.

A kereset megalapozott.

A bíróság az alperesi határozatot a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: **Ket.**) 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: **Pp.**) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, továbbá a közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

A Genfi Egyezmény 1. cikke A. pontja (2) bekezdésének első albekezdése értelmében a „**menekült**” fogalom alkalmazandó minden olyan személyre, aki „*faji, vallási okok, nemzeti hovatartozása, illetve meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozása, avagy politikai meggyőződése miatti üldözéstől való megalapozott félelme miatt állampolgársága szerinti országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja*

annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy aki állampolgársággal nem rendelkezve és korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva [...] nem tud, vagy az üldözéstől való félelmében nem akar oda visszatérni”.

A Genfi Egyezmény 1. cikkének D. pontja, amely kivételes jogállást biztosít személyek bizonyos csoportja számára, a következőket mondja ki:

„Az Egyezmény nem alkalmazható azokra a személyekre, akik jelenleg nem az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosától, hanem az Egyesült Nemzetek valamely más szervétől vagy ügynökségétől kapnak védelmet vagy támogatást.

Ha ez a védelem vagy támogatás bármely okból anélkül szűnt meg, hogy e személyek helyzetét az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének megfelelő határozataival összhangban véglegesen rendezték volna, e személyek[et] ipso facto megilletik az Egyezmény által biztosított előnyök.”

A jogalkalmazás során problémákat vetett fel, hogy a Genfi Egyezmény - fentebb idézett - 1. cikkének D. pontjában foglalt egyes kifejezéseket miként kell értelmezni, ezért a (volt) Fővárosi Bíróság - a cikkelynek megfelelő irányelvi rendelkezés értelmezése céljából - több ízben az Európai Unió Bíróságához fordult és előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel élt.

A bíróság ezért jelen ügyben is **iránymutatónak tekintette** - a Bolbol-ügyhöz képest később hozott és részletesebb jogi érveket tartalmazó - **El Kott- ügyben született döntést**.

Az El Kott-ügyben hozott ítélet rendelkező része és indokolásának egyes elemei is konkrét **útmutatást tartalmaznak** arra nézve, hogy palesztin ügyfelektől származó kérelem esetén a menedékkérelem elbírálásáért felelős tagállam illetékes nemzeti hatóságainak milyen körülményeket kell ellenőrizniük, az egyedi értékelés során milyen szempontokat kell figyelembe venniük.

Az El Kott ítélet 76. pontja szerint *„ugyan annak a személynek, akinek joga van ahhoz, hogy ipso facto megillessék a 2004/83 irányelv által biztosított előnyök, nem feltétlenül kell bizonyítania, hogy az irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében üldöztetéstől tart, azonban menekült jogállás megadása iránti kérelmet kell benyújtania – amint azt egyébként az alapeljárás felperesei megtették –, amely kérelmet a felelős tagállam illetékes hatóságainak kell megvizsgálniuk. E vizsgálat során a hatóságoknak nemcsak azt kell ellenőrizniük, hogy a kérelmező ténylegesen kérte az UNRWA támogatását (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Bolbol-ügyben hozott ítélet 52. pontját), és hogy e támogatás megszűnt, hanem azt is, hogy a kérelmezőre nem vonatkozik az ugyanezen irányelv 12. cikke (1) bekezdésének b) pontjában vagy (2) és (3) bekezdésében megállapított, egyik vagy másik kizáró ok.”*

A bíróság megítélése szerint az ítélet fenti, 76. pontjában részletezett körülmények palesztin kérelmek megvizsgálásakor mintegy előkérdéseknek tekinthetők, hiszen a Bolbol-ügyben hozott ítélet indokolása szerint is **elsődlegesen** vizsgálandó kérdés, hogy az ügyfél **ténylegesen kérte-e az UNRWA támogatását**. Ezt követően ki kell deríteni, hogy e **támogatás megszűnt-e**, majd e tárgykörök tisztázása után az El Kott ítélet 65. pontjában írt

egyedi értékelést kell elvégezni.

Az ítélet **65. pontjában** az Európai Bíróság kifejezésre juttatta, hogy „*az Egyesült Nemzetek UNHCR-től különböző szerve vagy ügynöksége védelmének vagy támogatásának »bármely okból« való megszűnése olyan személy helyzetére is vonatkozik, aki miután ténylegesen igénybe vette e védelmet vagy támogatást, abban **irányításán kívüli vagy akaratától független ok** miatt már nem részesül. Az ilyen személy által benyújtott menedékkérelem elbírálásáért felelős tagállam illetékes nemzeti hatóságainak feladata a kérelem **egyedi értékelése** alapján ellenőrizni, hogy e személy **kénytelen volt elhagyni** e szerv vagy ügynökség működési területét, amely eset fennáll akkor, ha **személyes biztonsága komoly veszélyben volt**, és ha az érintett szerv vagy ügynökség nem volt képes biztosítani számára e területen azokat az életfeltételeket, amelyek megfelelnek az említett szervre vagy ügynökségre háruló feladatnak.*”

Amennyiben mindezen kérdésekre igenlő válasz született, további feladat hárul a nemzeti hatóságokra: az ítélet 76. pontja alapján utolsóként azt is ellenőrizniük kell, hogy nem vonatkozik-e a kérelmezőre egyik vagy másik menekültkénti elismerést **kizáró ok**.

Az Európai Unió Bírósága szerint tehát mindezen kérdésekre az eljárást le kell folytatni, a tényállást fel kell deríteni, mert az ítélet **75. pontja** értelmében „*az a tény, hogy az érintett személyt ipso facto megilletik az említett irányelv által biztosított előnyök annak 12. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében, nem vonja maga után – amint arra jogosan hivatkozik a magyar és a német kormány – a menekültkénti elismeréshez való **feltétlen jogot.***”

A bíróság a felperes elismerés iránti kérelmét és a kereseti kérelemben felhozott indokokat a fenti elvek mentén haladva vizsgálta meg.

A sérelmezett közigazgatási határozat 7. oldalának hetedik bekezdésében fellelhető indokolás alapján a bíróság megállapította, hogy az alperes sem vitatta, hogy a kérelmező az **UNWRA által regisztrált palesztin menekült** volt Libanonban.

Ezt követően az El Kott ítélet - fentebb idézett - 65. pontja alapján azt kellett ellenőrizni, hogy **milyen okokból szűnt meg a támogatás**: a felperes kénytelen volt-e elhagyni az ügynökség működési területét, személyes biztonsága komoly veszélyben volt-e, azaz támogatásban a kérelmező irányításán kívüli, vagy akaratától független ok miatt nem részesül-e.

A bíróság megítélése szerint a kérelem egyedi értékelésekor kiemelt fontossággal bír az a körülmény, hogy a felperes a Met. 2. § k) pontja szerinti különleges bánásmódot igénylő személynek minősül, hiszen a pszichikai, fizikai erőszak súlyos formáját elszenvedett kérelmező, ezért sajátos szükségletekkel rendelkezik.

A felperes **szubjektív félelméről** már a 2010. július 21-én tartott előzetes meghallgatásakor beszámolt: nyilatkozatai odáig terjednek, hogy az ügyintézőnek arról számolt be, hogy nagyon sokszor fordult elő vele, hogy a saját halálát kívánta. A palesztin

menekülttáborokban tapasztalható - a határozatban is idézett **objektív országinformációk** által megerősített - súlyos konfliktushelyzetekből adódó pszichés terhelést az alperes sem vitatta, ehhez járult még hozzá a felperes esetében a Nahr El-Bared tábor megtámadásakor bekövetkező súlyos sebesülése, valamint testvére életveszélyes állapota. A 2010. szeptember 24-én a részletes vizsgálati eljárásban tartott meghallgatásán az ügyfél akként nyilatkozott, hogy már Libanonban beszélt egy orvossal a pszichés gondjairól, amely tarthatatlanná tette a továbbiakban számára, hogy menekülttáborokban éljen. Ezt követően a felperes hosszasan számolt be az Ukrajnában őt ért sérelmekről, fizikai bántalmazásáról, éheztetéséről és kizsákmányolásáról, amelyek saját állítása szerint is növelték bizonytalanságérzetét.

A közigazgatási szerv a döntés 7. oldalának első bekezdésében található indokolás alapján az eljárásban értékelte a **palesztin nagykövet** által rendelkezésre bocsátott iratokat, a bíróság felhívja arra a figyelmet, hogy a 2010. július 29-én kibocsátott levélben is jelezték a palesztin hatóságok részéről, hogy **a felperes beteg**, a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal együttműködését és segítségét kérték az ügyfél mihamarabbi áthelyezéséhez egy nyitott szálláshelyre.

Mindezen hihető, valószínűnek ható élettörténetet csupán megerősítette a peres eljárásban becsatolt - **Cordelia Alapítvány** szakorvosa által készített - **vélemény**, melynek alapján a páciens poszttraumás stressz zavarban szenved. A szakorvos tanúsította, hogy a felperes súlyos embertelen bánásmód, traumatizáció elszenvedője volt és annak utóhatásaitól jelenleg is folyamatosan szenved.

A felperes a menekültügyi eljárásban tartott második meghallgatásán ügyintézői kérdésre kijelentette, hogy a Beddawi táborban csak az első hónapban kaptak segílyt, a Nahr El-Bared menekülttáborral összefüggésben pedig maga az alperesi határozat rögzítette - a visszaküldési tilalom fennállásának megállapításával -, hogy az itteni bánásmód elérné azt a szintet, amelynek alapján a Met. 45. § (1) bekezdésében foglalt védelem biztosítható, azaz a visszaküldés tilalma fennáll. A közigazgatási döntésben is fellelhető - Amnesty Internationaltól származó - jelentés kitér arra, hogy a legtöbb palesztin menekült továbbra is túlsúlyfolságban és gyakran szennyezett körülmények között él a 12 hivatalos menekülttáborban. Közel 422.000. regisztrált palesztin menekült szembesült diszkriminatív jogszabályokkal és rendelkezésekkel, melyek megakadályozták számukra tulajdon öröklését, körülbelül 20 szakma gyakorlását és egyéb alapvető jogokat. A határozat hivatkozik Lex Takkenberg palesztin menekültek jogállására vonatkozó könyvére, melyben a szerző kiemeli, hogy a palesztin menekültek Libanonban bizonytalan helyzetben vannak, helyzetük **nehezebb, mint bármely más arab befogadó országban**. A felperesi képviselő helytállóan utalt arra, hogy a szíriai konfliktus súlyosbodása óta a palesztinokat befogadó menekülttáborok még mostohább körülményeket nyújtanak az ott tartózkodók számára.

Mindezen körülmények között a bíróság megítélése szerint a különleges bánásmódot igénylő felperes az őt ért sorozatos fizikai és pszichikai támadások nyomán kénytelen volt elhagyni az ügynökség működési területét, mert személyes biztonsága komoly veszélyben volt. E megállapítást megerősítik a kérelmező családjával történtek: a felperes a hatósági eljárásban beszámolt testvére súlyos sebesüléséről, majd a bírósági meghallgatásán az édesapját ért

támadásról, hangsúlyozva, hogy az utolsó időkben már lakható házuk sem volt, egy garázsban kényszerültek élni.

A bíróság a felperes ellentmondás-mentes, életszerűnek ható nyilatkozatai alapján azt is megállapította, hogy az UNWRA sem a Nahr El-Bared, sem a Beddawi táborban nem volt képes biztosítani az ügyfél számára azokat az életfeltételeket, amelyek megfelelnek az e szervezetre háruló feladatnak, így a kérelmező kétség kívül irányításán kívüli, akaratától független ok miatt nem részesül már az UNWRA védelmében. E körben figyelemmel kell arra is lenni, hogy a Nahr El-Bared táborból kitelepítettek helyzetét az alperes határozata értelmében is sérülékenyebbnek kell tekinteni, hiszen éppen erre figyelemmel állapította meg a hatóság a visszaküldési tilalmat a döntés 17. oldalán fellelhető indokolás szerint. A bíróság osztotta a felperesi képviselő álláspontját abban, hogy a tilalom megállapításával egyidejűleg az alperes is úgy ítélte meg, hogy az UNWRA nem képes támogatást, megfelelő életfeltételeket nyújtani a felperes számára esetleges visszatérése esetén.

Mindezek alapján a bíróság a Met. 68. § (5) bekezdésére figyelemmel a sérelmezett határozatot megváltoztatta, mert úgy ítélte meg, hogy az UNWRA támogatásának - kérelmező akaratától független okból történő - megszűnése okán a kérelmezőt ipso facto megilletik az Egyezmény által biztosított előnyök, őt menekültként kell elismerni.

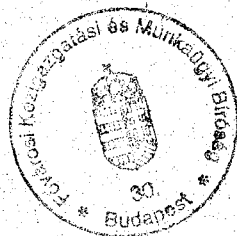
A bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perveztes alperest a perköltség viselésére. Az ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (1) és (3) bekezdése alapján határozta meg a bíróság, figyelemmel a tárgyaláson való részvételre, az előkészítésre.

A Met. 34. §-a értelmében a jelen menekültügyi eljárás tárgyi költségmentes.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2013. március 7.

A kiadmány hitelétül:

Dr. Nagy Anita s.k.
bíró